

Arrest

nr. 246 079 van 14 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat H. VAN WALLE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger te zijn van Gambia geboren te Kerr Amadou, in het Jokadu district van de North Bank Division. U verklaart van Peul origine te zijn. Toen u nog heel jong was werd u door uw vader naar een koranschool in Nema Kunku, nabij Serekunda, gebracht. Sindsdien verbleef u altijd in deze koranschool. Het werd u niet toegelaten de koranschool te verlaten. Één keer bent u er ontsnapt en keerde u terug naar uw vader in Kerr Amadou, u werd daarop door uw vader echter teruggestuurd naar deze koranschool. U heeft twee broers. In 2012 is uw moeder overleden. In 2014, nog voor uw vertrek uit het land, is uw vader overleden aan tuberculose. U verklaart geen goed leven te hebben gekend in de koranschool.

Men diende steeds de koran vanbuiten te leren en werd geslagen en kreeg geen eten indien men zijn les niet kende. In 2012 behaalde u uw certificaat aan deze school, dit werd u afgeleverd in 2013. Vooraleer dit certificaat u werd afgeleverd diende u de koranschool te dienen als lesgever. U zou dit voor twee jaar dienen te doen maar deed dit uiteindelijk nog geen jaar. In 2014 kwam een delegatie uit Koeweit de school bezoeken. Zij wilden de school vooruit helpen en besloten jullie te sponsoren. Er werd een plan opgemaakt van de uit te voeren werken en een gift gedaan van 2 miljoen dalasis. Kort nadien werd u door de boekhouder van koranschool, Drahmi Lamin, gevraagd enige taken uit te voeren in zijn kantoor. Drie dagen later gaf L. u een sleutel en vertrok. Het hoofd van de koranschool zou u naar hem vragen maar u diende te zeggen dat hij in de buurt was. Toen het hoofd naar hem vroeg besloot u hem te bellen om te vragen waar hij bleef, hij herhaalde dat hij in de buurt was. Toen ook het hoofd hem enige tijd later belde was zijn nummer niet langer in gebruik. Het hoofd nam uw telefoon en zag dat u er wel was in geslaagd hem te bereiken. Het geld geschonken door de Koeweitse delegatie was gestolen en u werd mede beschuldigd dit geld te hebben gestolen aangezien u de laatste was die L. kon bereiken. De politie werd gebeld en u werd door hen meegenomen. U werd door de politie geslagen zodat u zou zeggen waar L. was, maar ook u wist niet waar hij was. Na drie dagen werd u vrijgelaten op borg, betaald door een vriend van uw vader, en op voorwaarde dat u hen vertelde waar L. zich bevond. U werd verwacht elke dag zich te gaan melden. Na uw vrijlating keerde u terug naar de koranschool. Drie dagen later, toen u zich wou gaan melden op het politiekantoor werd u onderweg aangevallen. Ook zij vroegen u naar L. en zeiden dat u informatie moest geven over waar hij zich bevond. Ze wilden u slaan met een sikkel en toen u zich afweerde geraakte u gewond aan uw hand. U ging aangifte doen van deze aanval bij de politie maar u werd niet geloofd. U besloot daarop het land te verlaten, u ging naar de koranschool om al het geld dat u gespaard had op te halen, liet zich verzorgen in een ziekenhuis en verliet vervolgens het land. U nam een taxi tot aan de grens met Senegal en stak er met een smokkelaar de grens over. Vervolgens reisde u via Mali, Burkina Faso en Niger naar Libië. U kwam in 2015 in Italië aan en diende er een verzoek om internationale bescherming in. U verkreeg er een verblijf om humanitaire redenen geldig tot maart 2021. In 2019 heeft u Italië verlaten en reisde u verder naar België, waar u op 09 mei 2019 eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw origineel attest dat u een opleiding volgde aan de koranschool, een origineel aanhoudingsbevel en een medisch attest waarin wordt gesteld dat u het slachtoffer werd van foltering en hier littekens aan overhield, dat u slaapproblemen heeft en dat u om psychologische begeleiding verzoekt. U legt eveneens de enveloppe waarin u deze documenten ontving neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen gedood te worden omdat u beschuldigd wordt betrokken te zijn bij een diefstal. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u een dergelijke behandeling dient te vrezen dat dit aanleiding kan geven tot nood aan internationale bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter gemeenrechtelijk van aard zijn. De enige reden die u aanhaalt om uw land van herkomst te hebben verlaten betreft deze onterechte beschuldigingen van medeplichtigheid aan een misdrijf. U verklaart dat u hiervan wordt beschuldigd omdat u telefonisch contact had met de vermoedelijke dader van dit misdrijf.

U verklaart dat dit telefonisch contact de enige reden is waarom ze u van dit misdrijf beschuldigen (notities persoonlijk onderhoud (verder CGVS) p.29). Ook op het door u neergelegde aanhoudingsbevel is er enkel sprake van een gemeenrechtelijk misdrijf namelijk fraude en het witwassen van geld. Hieruit valt dan ook eenduidig af te leiden dat het door u geopperde asielrelaas geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève – met name een gegronde vrees voor vervolging op basis van ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een bepaalde sociale groep. De eventuele problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien ten opzichte van uw persoon kunnen niet als ‘vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven als dusdanig geen internationale bescherming.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U wist namelijk geenszins aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst, in casu Gambia. U wist namelijk niet te overtuigen dat u vreesde voor ernstige schade indien u uw land van herkomst niet verliet.

U getuigt van een zodanige desinteresse in het verloop van uw zaak dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u daadwerkelijk vreesde ernstige schade te lijden omwille van uw betrokkenheid bij deze diefstal.

Zo deed u geen enkele moeite om L., die als de hoofdverdachte van dit misdrijf wordt beschouwd, te bereiken. U verklaart dat u in hoofdzaak werd vervolgd omdat zij verwachtten dat u informatie zou verschaffen over de verblijfplaats van L.. U verklaart namelijk dat u dergelijke foltering niet zou moeten ondergaan indien u de politie kon zeggen waar hij zich bevond, u vrij zou zijn indien L. werd gevonden en u het land in dat geval niet zou moeten verlaten (CGVS p.28). Het lijkt er dan ook sterk naar dat eens L. werd gevonden uw zaak opgehelderd zou zijn. **Dat u desalniettemin geen enkele inspanning leverde om hem te vinden, ook al is het tegen beter weten in, zodat u niet langer werd beschuldigd van medeplichtigheid aan deze diefstal is uiterst opmerkelijk en doet afbreuk aan uw verklaring hierbij betrokken te zijn en om die reden ernstige schade te hebben gevreesd.** U verklaart zelf helemaal niets gedaan te hebben om L. te zoeken eens u werd vrijgelaten door de politie, ondanks de voorwaarde dat u hen dagelijks verslag diende uit te brengen over het feit of u L. reeds had gevonden. U verklaart niet aan hem te willen denken, niets gedaan te hebben om hem te kunnen vinden en mensen niet naar hem gevraagd te hebben. U probeerde zelfs niet hem opnieuw te bellen (CGVS p.28). **Net zo min ondernam u andere pogingen om uw onschuld te bewijzen.** U nam geen advocaat en stelt enkel tot god te hebben gebeden voor een goede afloop (CGVS p.29). Zelfs de vriend van uw vader, waarvan u beweert dat hij het nodige geld heeft om problemen op te lossen en die zich al bereid toonde u te helpen door uw borg te betalen, vroeg u niet om hulp (CGVS p.30). **Een dergelijk gebrek aan initiatief doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid zich in een situatie te hebben bevonden waarin u ernstige schade vreesde.**

Evenmin bent u op de hoogte van de manier waarop naar L. zou zijn gezocht of beschikt u over andere details betreffende uw zaak. U verklaart enkel dat het mogelijk is dat nog andere stappen werden ondernomen om L. te contacteren dan dit aan u te vragen maar dat u hier niet van op de hoogte bent (CGVS p.28). U weet niet of nog anderen door de politie werden ondervraagd en probeerde dit ook niet te achterhalen (CGVS p.29). Dit terwijl u verklaart er zeker nog zes of zeven andere leerkrachten zoals u actief waren in de school en daarnaast nog ander personeel (CGVS p.18) en dat er meerdere sleutels van de kluis voor handen waren (CGVS p.27). Indien u beschuldigd werd van diefstal valt aan te nemen dat u probeert te achterhalen wie de andere mogelijke betrokkenen kunnen zijn en dus tracht na te gaan wie nog toegang had tot deze kluis en welke informatie zij kunnen verschaffen. **Verder is het eveneens opmerkelijk dat u verklaart dat u werd beschuldigd met L. samen te werken maar dat u enkel naar zijn verblijfplaats zou zijn gevraagd.** Op geen enkel moment zou u enige andere vraag zijn gesteld naar de manier waarop u die diefstal samen gepland zou hebben (CGVS p.29). Dat dergelijke voor de hand liggende vragen uitbleven laat eerder uitschijnen dat zij u louter wilden gebruiken om L. te bereiken eerder dan dat zij u eveneens van deze diefstal beschuldigden, wat het des te opmerkelijk maakt dat u niet meer initiatief nam te pogen L. aan hen uit te leveren.

Ook in de opvolging van uw vrees na uw vertrek schiet u tekort. Vooreerst verliet u nog geen week na de diefstal het land, zo geen enkele mogelijkheid afwachtend om de zaak uit te klaren of L. te traceren. Evenmin deed u dit na uw vertrek.

U heeft namelijk op geen enkele manier uw situatie verder opgevolgd. U kan enkel gissen dat nog steeds naar u en L. wordt gezocht (CGVS p.27). Daarbij niet aangevend dat u tracht het verloop van uw zaak op te volgen, wat kan worden verwacht indien men daadwerkelijk vervolging zou vrezen. Het laatste nieuws dat u hieromtrent vernam dateert van 2018. U geeft aan dat ze u altijd zullen blijven zoeken maar maakt dit op geen enkele manier concreet, noch probeert u zelf na te gaan op welke manier er nog steeds wordt getracht u op te sporen of te beschuldigen (CGVS p.32). Dit terwijl u wel degelijk in contact bent met een vriend die u deze informatie zou kunnen verschaffen. U verklaart namelijk dat de vriend die u het arrestatiebevel dat u neerlegt bezorgde bij de politie werkt (CGVS p.23). Het is zodoende onbegrijpelijk dat hij wel dit document voor u zou kunnen verkrijgen maar u geen andere informatie zou kunnen bezorgen over de stand van uw zaak. **Dit compleet gebrek aan opvolging van uw situatie zorgt er dan ook voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vrees ernstige schade te lijden bij een terugkeer naar Gambia.**

Daarnaast kan evenmin uw verblijf in de koranschool of uw familiale situatie beschouwd worden als een gegeven dat aanleiding kan geven tot ernstige schade.

Wat betreft uw verblijf in de koranschool geeft u weliswaar aan dat u er niet goed behandeld werd maar dat u nu, na het behalen van uw certificaat, vrij was de koranschool te verlaten. U zou, nadat u twee jaar als lesgever zou hebben gediend, volledig vrij zijn om uw eigen pad te volgen en een verdere opleiding te volgen, zonder nog enige verplichtingen naar de koranschool toe (CGVS p.15). Zodoende bent u op geen enkele manier nog gebonden aan deze koranschool en uw eerdere verblijf in deze koranschool is onvoldoende om dit als een risico op ernstige schade bij terugkeer te beschouwen.

Waar u verder lijkt te insinueren verplicht te zijn uw vader op te volgen als imam, heeft ook dit geen enkele grond en kan evenmin als een risico op ernstige schade worden beschouwd. Vooreerst is uw vader ondertussen overleden (CGVS p.7-8) waardoor niet wordt ingezien op welke manier u nog enig nadeel zou ondervinden van zijn eventuele wens dat u hem zou opvolgen als imam. Verder brengt u deze bewering zodanig vaag dat niet kan worden aangenomen u hier daadwerkelijk voor vreest. U maakt dit vooreerst nergens concreet of komt hier op geen enkel moment terug in uw vrij relaas, noch heeft u dit aangegeven als een reden waarvoor u om internationale bescherming verzoekt gedurende uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uw vader zou dit bovendien nooit op die manier hebben verwoord (CGVS p.14), dit terwijl u wel degelijk vragen stelde bij de opleiding die u diende te volgen aangezien u er wegluchtte en uw vader u er terugstuurde (CGVS p.11) en u zich vragen stelt bij het feit dat uw broers en zussen wel werden toegestaan een reguliere opleiding te volgen (CGVS p.13 en p.31). In deze is het daarbij opmerkelijk dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken deze broers en zussen niet vermeldde, aangezien hun verschil in levensloop het voor u net duidelijk maakt wat uw vader voor u voor ogen had. **U wist dan ook niet te overtuigen dat dit elementen betreffen waardoor u bij een terugkeer naar uw land van herkomst in een situatie zou terechtkomen die gezien kan worden als ernstig lijden.**

De documenten die u neerlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw certificaat dat u een koranopleiding vervulde en uw medisch attest over de littekens die u volgens uw verklaring tijdens deze koranopleiding heeft opgelopen zijn niet in staat aan te tonen dat u het risico loopt in de toekomst ernstige schade op te lopen. Zoals eerder aangehaald bent u in niets verplicht zich opnieuw tot deze koranschool te richten. Het arrestatiebevel dat u neerlegt is evenmin in staat uw vrees voor vervolging aan te tonen. Dit arrestatiebevel tracht enkel aan te tonen dat u vervolging zou vrezen omwille van gemeenrechtelijke feiten, wat zoals hierboven reeds wordt gesteld geen criterium uitmaakt voor een erkenning als vluchteling. Verder werd geargumenteed dat dit feit evenmin aanleiding zou geven tot het lijden van ernstige schade bij een terugkeer naar Gambia. Daarnaast heeft de **enveloppe** die u neerlegt geen enkele bewijswaarde voor de door u aangehaalde feiten maar toont enkel aan dat u enige documenten zou hebben ontvangen vanuit Gambia.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Het enig middel wordt afgeleid uit de schending van

- artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève;
- artikelen 48/3, 48/4 van de wet van 15 december 1980;
- de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980;
- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen);
- beoordelingsfout.

Inzake de vluchtelingenstatus voert verzoeker aan wat volgt:

“Verwerende partij wijst het verzoek van verzoeker tot toekenning van de vluchtelingenstatus af louter door te stellen dat de aangehaalde vrees geen verband zou houden met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Zijn problemen zouden louter gemeenrechtelijk van aard zijn.

Verzoeker betwist dit en verwijst enerzijds naar een deel van zijn vrees die buiten beschouwing gelaten werd door het C.G.V.S., en anderzijds naar de definitie van artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, die bepalen: [...]

Verzoeker verklaarde tijdens zijn interview dat hij gefolterd werd door de politie, zo werd hij vastgebonden aan handen en voeten en met een hamer geslagen, zijn penis werd afgebonden, zijn hoofd in een emmer water en motorolie geduwd, er werd een zak over zijn hoofd gebonden tot hij geen adem meer kreeg. Hij werd bedreigd met de dood. (p. 21 gehoorverslag) [...]

Nadien werd hij ook door leden van zijn stam geslagen en bedreigd met de dood (p. 22 gehoorverslag).

Verzoeker kaartte aan dat zijn vrees voor vervolging door de politie voortkomt uit het feit dat er geen rechtstaat is en de politie ongehinderd mensen foltert. Hij kaartte de klassenjustitie aan en het corrupte systeem (“wie geld heeft heeft macht”): [...]

Ook aan het einde van het interview verwees de advocaat naar de vrees voor vervolging gelet op zijn lage sociale klasse en de mensenrechtenschendingen door de overheidsdiensten, evenals door de gemeenschap, waar hij in het verleden slachtoffer van was.

Verzoeker toont dan ook aan wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging te hebben wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep, zijnde behorende tot de lage sociale klasse die in aanraking kwam met de politiediensten, zodat hij de bescherming van dat land ook niet kon inroepen aangezien de politiediensten de auteurs van de vervolging waren. Hij toonde verder aan ook door de gemeenschap vervolgd geweest te zijn, en de politie hem hier niet tegen wilde beschermen.

Hierbij dient bijkomend, bovenop zijn lage sociale afkomst, rekening gehouden te worden met de uitermate kwetsbaarheid van verzoeker, die volledig geïsoleerd was en door zijn ouders op jonge leeftijd achtergelaten werd in een Koranschool, waar hij verwaarloosd werd, fysiek mishandeld werd en zijn vrijheden beknot werden.

De verklaringen van verzoeker worden bevestigd door onderstaande rapporten van gezaghebbende bronnen. In het rapport van Freedom of the World van 2017 wordt als volgt gesteld: (stuk) [landeninformatie]

Er dient in herinnering gebracht te worden dat artikel 48/7 Vreemdelingenwet stelt dat het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is. tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Verzoeker verwijst wat dit betreft naar het medisch attest dat hij neergelegd heeft, d.d. 20 juni 2019, waarin als volgt staat: (vrije vertaling van het Frans)

“De patiënt verklaart het slachtoffer geweest te zijn van foltering. Hij vertoont:

een litteken ter hoogte van de lage rug;

een litteken ter hoogte van de nieren aan de linkerkant;

een litteken 1er hoogte van de linker buikholte;

een litteken van 4 centimeter ter hoogte van de helling van de rechter pols;

een litteken van drie centimeter ter hoogte van de helling van de rechter pols;

- twee littekens ter hoogte van de linker knie

Hij klaagt over slaapstoornissen.

Een psychologische opvolging wordt gevraagd, in afwachting van een afspraak. "

De littekens die geattesteerd zijn, zijn conform zijn verklaringen (vastgebonden aan beide polsen = littekens aan de polsen, met een hamer geslagen = littekens ter hoogte van de rug en buik en knie)."

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en rechtsleer inzake het in aanmerking nemen van medische rapporten.

"De tegenpartij laat na het bewijs te leveren dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging of ernstige schade (foltering door de politie, aanvallend op de gemeenschap) zich niet opnieuw zullen voordoen, noch wordt er een omstandig onderzoek gevoerd naar het risico op vervolging gewaarborgd door artikelen 3 en 4 van het EVRM bij het voorleggen van een medisch attest. De tegenpartij meent onterecht dat de vrees van verzoeker niet onder de Vluchtelingenconventie zou ressorteren, het afdoend als "problemen van louter gemeenrechtelijke aard"."

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker:

"De tegenpartij meent dat verzoeker ook niet zou aangetoond hebben dat er zwaarwegende gronden zouden bestaan om aan te nemen dat hij een reël risico zou lopen op ernstige schade in Gambia.

Hiervoor wordt verzoeker voornamelijk kwalijk genomen niet voldoende zijn best zou gedaan hebben om de schuldige van de feiten, "Lamin" te zoeken. Er wordt hierbij geen rekening gehouden met de specifieke situatie van verzoeker, die sociaal totaal geïsoleerd is en arm is, zodat verzoeker hierover terecht verklaarde dat hij geen middelen had deze man te zoeken en dit temeer gevaarlijk zou zijn aangezien hij beschuldigd zou worden met hem in contact te zijn, hetgeen de overtuiging zou versterken dat hij mededader was van de diefstal, (p. 28 gehoorverslag)

Verkeerdelijk wordt dit geïnterpreteerd als "desinteresse", terwijl het profiel van verzoeker niet wordt betwist.

Er wordt hem kwalijk genomen geen moeite gedaan te hebben "zijn onschuld te bewijzen", terwijl het C.G.V.S. niet lijkt te betwisten dat hij zwaar gefolterd werd door de politie na zijn arrestatie, zodat het niet abnormaal is dat verzoeker zijn vertrouwen in de politie kwijt was en oordeelde dat hij geen gerechtigheid zou krijgen in Gambia.

Bovengenoemde rapporten bewijzen dat er nog steeds geen Rule of Law is in Gambia, ook na het vertrek van de president Jammeh, zodat er zwaarwegende gronden bestaan te denken dat verzoeker, die terecht aanhaalt dat zijn vertrek uit Gambia de vermoedens rond zijn schuld verder aanwakkeren, bij zijn terugkeer, opnieuw, het slachtoffer zal uitmaken van onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Onder deze beschermingsgrond valt ook foltering en een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Hier is het tevens van belang te benadrukken dat de doodstraf nog steeds bestaat in Gambia, en tot voor kort uitgevoerd werd, waarbij deze door de huidige president enkel opgeschort werd.

Het is vaste rechtspraak dat de doodstraf niet per se uitgesproken moet zijn door een rechtbank, maar de overheid moet op de hoogte zijn van het gepleegde feit en er moet een begin van een strafprocedure zijn, hetgeen in casu het geval is, en niet wordt ontkend door de tegenpartij.

Opnieuw laat het C.G.V.S. na dit onderzoek te voeren.

Verzoeker meent dan ook dat, indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat de vluchtelingenstatus hem niet toegekend zou kunnen worden, hij ten minste aantoonde een reël risico te lopen op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/4, §2, a) en b)."

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken bij het verzoekschrift:

- Freedom House, report The Gambia, 2017;
- Freedom House, report The Gambia, 2020;
- Medisch attest van 20 juni 2019.

3. Beoordeling

3.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reël risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met de artikelen 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.2. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

3.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle

relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.5. Verzoeker voert aan dat hij door de politie in Gambia werd gefolterd omwille van een valselijke beschuldiging van diefstal. Hij zou door de gemeenschap ook zijn aangevallen omwille van deze diefstal.

Aan verzoekers verklaringen inzake de valselijke beschuldiging van diefstal kan blijken de lezing van het dossier geen geloof worden gehecht. Te dezen blijkt immers dat:

- verzoeker wordt beschuldigd omdat hij telefonisch contact had met de vermoedelijke dader van de diefstal en dit telefonisch contact is de enige reden waarom hij zou worden beschuldigd (CGVS, p. 29) en, daargelaten de authenticiteit van het bijgebrachte aanhoudingsbevel, maakt dit aanhoudingsbevel ook melding van het gemeenrechtelijk misdrijf van fraude en het witwassen van geld;
- verzoekers houding getuigt van een desinteresse in het verloop van zijn vermeend gerechtelijk probleem: (i) verzoeker deed geen enkele moeite om L., die als de hoofdverdachte van dit misdrijf wordt beschouwd, te bereiken hoewel verzoeker verklaart dat hij geen foltering zou moeten ondergaan indien hij de politie kon zeggen waar L. zich bevond, dat hij vrij zou zijn indien L. werd gevonden en het land in dat geval niet zou moeten verlaten (CGVS p. 28); (ii) verzoeker verklaart helemaal niets gedaan te hebben om L. te zoeken, zelfs niet te telefoneren, eens hij werd vrijgelaten door de politie, ondanks de voorwaarde dat hij dagelijks verslag diende uit te brengen over het feit of hij L. reeds had gevonden; (iii) verzoeker ondernam geen andere pogingen om zijn onschuld te bewijzen: hij raadpleegde geen advocaat, stelt enkel tot god te hebben gebeden voor een goede afloop (CGVS p. 29) en vroeg zelfs geen hulp aan de vriend van zijn vader die het nodige geld heeft om problemen op te lossen en zelfs al bereid was geweest om verzoekers vermeende borg te betalen (CGVS p. 30);
- verzoeker is niet op de hoogte van de manier waarop naar L. zou zijn gezocht: hij weet niet of nog andere personen door de politie werden ondervraagd en probeerde dit evenmin te achterhalen (CGVS p. 29) hoewel er, naast ander personeel, zeker nog zes of zeven andere leerkrachten zoals hem actief waren in de school en dat er meerdere sleutels van de kluis voor handen waren (CGVS p. 27);
- verzoeker werd beschuldigd met L. samen te werken maar aan verzoeker werd enkel naar diens verblijfplaats gevraagd, op geen enkel ogenblik werd hem gevraagd naar de manier waarop hij samen met L. die diefstal samen gepland zou hebben (CGVS p. 29);
- verzoeker verliet nagenoeg onmiddellijk (een week) na de diefstal het land en heeft op geen enkele wijze zijn situatie verder opgevolgd en het laatste nieuws dat hij vernam dateert van 2018; verzoeker maakt op geen enkele manier concreet, noch probeert hij zelf na te gaan op welke manier er nog steeds wordt getracht om hem op te sporen of te beschuldigen (CGVS p. 32) hoewel hij verklaart in contact te zijn met een vriend die deze informatie zou kunnen verschaffen aangezien hij via deze persoon die bij de politie werkt het bijgebrachte arrestatiebevel verkreeg (CGVS p. 23).

De loutere verwijzing naar zijn verklaringen omtrent de beweerd folteringen door de politie is niet dienstig ter concrete ontkrachting van de ongeloofwaardigheid inzake zijn relaas omtrent (de gevolgen van) de diefstal. De verwijzing naar de landeninformatie inzake het gerechtelijk functioneren in Gambia laat evenmin toe geloof te hechten aan verzoekers relaas omtrent de vermeende diefstal: indien verzoekers verklaringen inzake de diefstal niet geloofwaardig zijn, is het evenmin plausibel dat hij ingevolge deze vermeende diefstal zou mishandeld geweest zijn door de politie.

Het medisch attest inzake verzoekers littekens stelt dat *“de patiënt verklaart het slachtoffer geweest te zijn van foltering”*. De beoordeling van de bewijswaarde van een medisch attest betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Een medisch attest kan niet als alleenstaand element worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Het gesolliciteerd attest is louter opgesteld op basis van verzoekers verklaringen omtrent folteringen, terwijl een geneesheer op basis van zijn waarnemingen onmogelijk de oorzaak van verzoekers littekens kan vaststellen. De voorgaande vaststellingen in acht genomen, kan de melding op een attest dat verzoeker het slachtoffer was van foltering, alsook de verwijzing naar rechtspraak, onmogelijk de teloorgegane geloofwaardigheid inzake een vrees voor vervolging herstellen.

3.6. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Inzake het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) blijkt dat verzoeker geen concreet verweer voert ten aanzien van de motivering die stelt:

“Wat betreft uw verblijf in de koranschool geeft u weliswaar aan dat u er niet goed behandeld werd maar dat u nu, na het behalen van uw certificaat, vrij was de koranschool te verlaten. U zou, nadat u twee jaar als lesgever zou hebben gediend, volledig vrij zijn om uw eigen pad te volgen en een verdere opleiding te volgen, zonder nog enige verplichtingen naar de koranschool toe (CGVS p.15). Zodoende bent u op geen enkele manier nog gebonden aan deze koranschool en uw eerdere verblijf in deze koranschool is onvoldoende om dit als een risico op ernstige schade bij terugkeer te beschouwen.

Waar u verder lijkt te insinueren verplicht te zijn uw vader op te volgen als imam, heeft ook dit geen enkele grond en kan evenmin als een risico op ernstige schade worden beschouwd. Vooreerst is uw vader ondertussen overleden (CGVS p.7-8) waardoor niet wordt ingezien op welke manier u nog enig nadeel zou ondervinden van zijn eventuele wens dat u hem zou opvolgen als imam. Verder brengt u deze bewering zodanig vaag dat niet kan worden aangenomen u hier daadwerkelijk voor vreesde. U maakt dit vooreerst nergens concreet of komt hier op geen enkel moment terug in uw vrij relaas, noch heeft u dit aangegeven als een reden waarvoor u om internationale bescherming verzoekt gedurende uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uw vader zou dit bovendien nooit op die manier hebben verwoord (CGVS p.14), dit terwijl u wel degelijk vragen stelde bij de opleiding die u diende te volgen aangezien u er wegvluchtte en uw vader u er terugstuurde (CGVS p.11) en u zich vragen stelt bij het feit dat uw broers en zussen wel werden toegestaan een reguliere opleiding te volgen (CGVS p.13 en p.31). In deze is het daarbij opmerkelijk dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken deze broers en zussen niet vermeldde, aangezien hun verschil in levensloop het voor u net duidelijk maakt wat uw vader voor u voor ogen had. U wist dan ook niet te overtuigen dat dit elementen betreffen waardoor u bij een terugkeer naar uw land van herkomst in een situatie zou terechtkomen die gezien kan worden als ernstig lijden.”

Aangezien verzoeker de voormelde motivering, die steun vindt in het administratief dossier, niet concreet betwist, blijft deze onverminderd overeind.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, in de mate dat hij zich erop beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de

Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt evenmin een element aan inzake de mogelijke toepassing van artikel 48/4, § 2, c).

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS